

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4745/2020
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца ДОО „Југтурист“ из Босилеграда, чији је пуномоћник Дејан Јакимов, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу и АД „Аутотранспорт“ из Босилеграда, чији је заступник директор Љубиша Младеновић из ..., с`пријављеним учешћем умешача на страни тужених Општине Босилеград, ради утврђења права коришћења на непокретностима, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 624/18 од 01.11.2018. године, у седници одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 624/18 од 01.11.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 624/18 од 01.11.2018. године.

Образложење

Основни суд у Сурдулици, Судска јединица у Босилеграду донео је решење П 192/15 од 03.03.2017. године којим се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу тужиоца ДОО „Југтурист“ из Босилеграда против тужених Републике Србије и АД „Аутотранспорт“ из Босилеграда, ради утврђења права коришћења, због ненадлежности суда.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 624/18 од 01.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и наведено решење првостепеног суда је потврђено.

Против правноснажног решења другостепеног суда, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се применом члана 404. Закона о парничном поступку прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/2020) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла

побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Наведена одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у овом поступку поводом ревизије против решења.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

У ревизији се указује на погрешну примену материјалног права наводима да је тужилац у моменту подношења тужбе имао право својине на објекту који се налазио на катастарској парцели, у односу на коју је тужбом тражено утврђење права коришћења у мери потребној за редовну употребу објекта, имајући у виду да право коришћења припада туженом АД „Аутотранспорт“ из Босилеграда, а право својине припада туженој Републици Србији и да је између тужиоца и тужених спорно ко је носилац права коришћења на грађевинском земљишту испод и око објекта које је неопходно за његову редовну употребу, а да су судови погрешним тумачењем Закона о планирању и изградњи закључили да за тражено утврђење нема стварне надлежности суда, већ да је за то утврђење надлежан орган управе у одговарајућем управном поступку. Према схватању ревидента, побијано решење другостепеног суда је засновано на погрешној примени Закона о планирању и изградњи, и то чланова 102, 104, 105. и 106. који се односе на упис права својине на земљишту испод објекта, упис права сувласништва на катастарској парцели и упис права својине на земљишту ради успостављања јединства непокретности, што није било предмет тужбе.

Имајући у виду наводе изнете у ревизији, садржину тужбе и наводе на којима је заснована, као и садржину побијаног решења, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правни институт посебне ревизије резервисан је за питања из домена примене материјалног права. Правноснажним решењем је тужба је одбачена због ненадлежности суда, уз дато образложење да суд није надлежан за утврђивање права коришћења земљишта за редовну употребу објекта, већ да се то питање мора решавати пред надлежним органом јединице локалне самоуправе, уз позивање на регулативу Закона о планирању и изградњи. Становиштем нижестепених судова није одступљено од судске праксе, имајући у виду члан 70. Закона о планирању и изградњи, поред одредаба чланова 102-106. цитираних у побијаном решењу, те да је у судској пракси заступљен и став да купац у извршном поступку стиче право својине на ономе што је представљало предмет процене и продаје, као и да лице које је уписано као носилац права својине на објекту не може мимо за то прописаног поступка пред органом управе, који се покреће подношењем захтева за утврђење права коришћења земљишта потребног за редовну употребу објекта, у парничном поступку тужбом захтевати да се одлучи о питању из надлежности другог органа.

Према наводима поднете тужбе и приложених исправа, тужилац је у извршном поступку вођеном против извршног дужника АД „Аутотранспор“ на јавној дражби купио

објекат - зграду бензинске станице површине 32м², без земљишта и уписан је са правом својине на објекту, који се налази на кп. бр. .., уписаном у лн. бр. .. КО ..., а захтевом тужбе тражи утврђење о праву коришћења земљишта за редовну употребу објекта, на кп. .. земљишту испод објекта површине 32м² и земљишту површине 709м² уз објекат, на коме су укопани резервоари и инсталације, а такође и на кп. бр. .. површине 893м² уз објекат, све за редовну употребу објекта, у односу на тужену Републику Србију, као титулара земљишта у државној својини и туженог АД „Аутортанспорт“ из Босилеграда, као титулара права коришћења (извршног дужника у поступку јавне продаје). Утврђење земљишта за редовну употребу објекта у надлежности је управног органа у складу са чланом 70. Закона о планирању и изградњи, којим је регулисан поступак и услови за утврђење земљишта за редовну употребу објекта пред органом јединице локалне самоуправе надлежним за имовинскоправне послове, који о захтеву решава у управном поступку. Података нема да је такав поступак покренут и окончан пре поднете тужбе.

Према изнетом, одбачајем тужбе због ненадлежности суда није настао услов који би ревизију чинио изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 19.02.2015. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Будући да наведена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као ревизијског цензуса из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић